

Izlet v Toskano

O Toskani smo veliko slišali in prebrali, zato smo se letošnjega aprila odločili za petdnevno vandranje po njej. Brez posebne priprave razen nekaj podatkov o parkiriščih za avtodome in kampih, vnešenih v garminu.

V deževnem jutru 24. aprila 2009 smo zapustili Ljubljano in takoj po prihodu v Italijo zavili na avtocesto v smeri proti Milana. Ko smo vozili mimo Benetk smo ugotovili, da je tu zgrajen popolnoma novi, še ne dobro označeni del avtoceste, katerega prednost je ta, da so se tovornjaki, ki jih je tu ponavadi bilo vedno zelo veliko, porazgubili. Pomankljivost pa, da nismo nikjer zasledili izhoda za Benetke. Bomo ob povratku bolj pozorni. Peljali smo mimo Padove in še malo naprej, nato zavili navzdol v smeri proti Bologni mimo Firenc in približno pri oznaki za kraj Poggibonsi zavili v Toskano in njeno najbolj znano vinsko pokrajino v Chianti.

C h i a n t i

je hribovita pokrajina na 200 do 800 m nadmorske višine v velikosti 70000 hektarjev med Firencami in Sieno. Vozili smo med vinogradi, nasadi oljk in redkim gozdom, verjetno polnim divjadi, tartufov (?). Oznake ob cesti so nas usmerjale in vabile k turističnim kmetijam, kjer prodajajo vino, olivno olje in druge domače dobrote. Tu pridelajo odlična vina med katerimi posebno slovi Chianti Classico, katerega znak »rdeči petelin« boste srečevali povsod po pokrajini.

Prvo mesto, v katerem smo se želeli ustaviti je bilo Grave. Žal smo ga samo prepeljali, ker smo zgrešili parkirišče za avtodome. Čudovito krajinarsko urejene ulice, po katerih smo peljali so bile preozke, da bi lahko parkirali.

Nadaljevali smo proti mestecu Gaiole in Chianti, za katerega je bilo napisano, da je na letošnjem Forbesovem seznamu najbolj idilično mesto sveta. Brez posebnih težav smo parkirali (43.31600, 11.31637) na samem vhodu v mesto v bližini turističnega urada. Po obhodu rahlo samotnega mestnega jedra, smo naleteli na »enoteco«- trgovino z vini, kjer smo kupili nekaj steklenk chiantija. Naša ocena pa je bila, da je mesto sicer prijetno, vendar malce pusto. Dopuščali smo možnost, da poleti zaživi in postane njegova podoba očarljiva.

Slika 1 Gaiole in Chianti

Vožnja do Siene je bila lepa in pomirjujoča v samem mestu pa smo se izgubili. Vzrok za to so bila na novo zgrajena krožišča, ki tudi v letošnjo najnovejšo karto niso bila vrisana. Kakšno uro smo vozili, po nekaterih ulicah celo dvakrat, in to v prometni konici, dokler nismo prispeli do našega postajališča za avtodome (43.316, 11.316379, 20 euro/noč).

Slika 2 Postajališče v Sieni

Ko smo parkirali je bila vsa nervoza, ki tak dogodek spremlja, takoj pozabljena. V somraku smo se odpravili v središče mesta po prvi ulici, čez cesto postajališča, navzgor. Da bi se izognili gneči, smo se drugo jutro precej zgodaj zopet odpravili na spoznavanje starega mestnega središča.

Siena je najbolj lepo in ohranjeno srednjeveško mesto. Ustanovil naj bi ga Rem, eden od dvojčkov, ustanoviteljev Rima. Hiše so grajene iz opeke rdečkaste barve, poznane pod imenom »žgana siena«. V stari del mesta, obdanega z obzidjem, smo vstopili skozi enega od mnogih vhodov (ki so ga ob našem prihodu obnavljali). Opazili smo znak za vzpenjačo v mestno jedro a je bila zaprta. Strmo smo se vzpenjali navkreber po ulicah in tudi po brezštevilnih stopnicah. Ozke in slikovite krasijo umetelno izdelane ulične svetilke. Pot nas je pripeljala v samo središče mesta do Piazza del Campo ali na kratko Campo.

Slika 3 Siena

Slika 4 Siena

Slika 5 Ulična svetilka

Slika 6 Ozke ulice

To je v obliki polmeseca zgrajen trg, na katerem vsako leto (2.7.-do16.8.) prirerajo konjske dirke. Obdajajo ga lepe srednjeveške stavbe med katerimi je najlepša mestna hiša Palazzo Publico. Od tu se je potrebno še malo povzpeti do lepe gotske stolnice Duoma. Zgrajena je v belem in črnem marmorju. Sieno ne odlikujejo samo srednjeveške znamenitosti ampak tudi brezštevne ljubke trgovine in butik visoke mode, trgovinice s čipkami, keramiko in z umetelnimi usnjenimi izdelki v neposredni bližini Campa.

Po kratkem predahu ob izvrstem kapučinu in sladoledu smo se vrnili v naš avtodom in pot nadaljevali v San Gimignano.

Ker smo bili zgodnji smo se v San Gimignano pripeljali ob času, ko smo lahko izbirali mesto postanka. Parkirali smo (43.46305,1103917, brezplačno) ob malem parku oz. nogometnem igrišču, kjer je sameval še en avtodom. Hitro smo se odpravili zopet po vpenjajoči ulici do centra srednjeveškega in lepo ohranjenega oz. restavriranega mesta. Vredno si ga je ogledati zaradi njegovih znamenitih 14 stolpov (od prvotnih 72) in zelo lepega razgleda na pokrajino. Največji stolp se imenuje Tore Grosso. Osrčje mesta tvori trg Piazza delle Cisterne. Imenuje se po cisterni, ki so jo tu postavili v 14. stol., da je z vodo oskrbovala vse mesto. Kot rečeno se iz San Gimignano vidi daleč naokrog po prelepi gričevnati pokrajini. Je pa prenapolnjeno s turisti

zato je tu rana ura obiska zlata ura, posebno za tiste, ki gneče ne ljubijo. Mi smo se vzdržali nakupov vin, testen in suhomesnatih izdelkov ter spominkov, ki jih tu ponujajo v izobilju in pohiteli nazaj, da bi pripravili kosilo.

Slika 7 San Gimignano

Slika 8 Panorama

Slika 8 Gneča v ozkih ulicah

Po kratki siesti smo se odpeljali v Volterro, ki nas je pozitivno presenetila v vsem. Mestece leži na 541 nadmorske višine. Na vhodu v mesto so nas ustavile redarke. Morali smo plačati pristojbino za parkiranje (6 euro). Nato so nas skozi vso pot usmerjali na odlično in varovano postajališče za avtodome s pitno vodo in možnostjo odtoka odvečne vode (43.40339, 10.86410). Od tu smo imeli dve možnosti iti na ogled mesta: ali z vlakcem ali peš. Mi smo se odločili za peš in po strmih stopnicah smo prisopihali v staro mestno jedro. Bili smo nagrajeni. Ozke ulice s palačami in utrdбами, zgrajenimi iz kamna in polno ohranjenih ostankov iz davnih časov. Zopet prekrasni pogled navzdol po zeleni gričevnati toskanski pokrajini. Veliko je trgovinic z izdelki iz alabastra in tudi mi smo zavili v eno, ter kupili spominke za naše otroke. Seveda pa tako mesto mora imeti muzej in Museo Etrusco Guarnacci Volterra je poznan tudi po zbirki več kot 600 žar iz alabastra. Voltero smo zapuščali v času, ko se je mestece pripravljalo na večerno poulično ponudbo toskanskih kulinaričnih dobrot in degustacijo vin.

Slika 9 Odločili smo se za stopnice

Slika 10 Volterra starodavna in ...

Slika 11 Volterra živahna

V prijetnem razpoloženju, a že malce utrujeni od vseh vtisov, smo se odpeljali proti Pisi. Odločili smo se za pot po osrčju pokrajine. Cesta je bila lepa, a ozka, tako da se je nemogoče ustaviti izven že določenih razglednih točk. Vozili smo mimo polj, ki so dajala videz krpanke v zelenem, dopolnjene z oljčnimi nasadi in cipresami ob haciendah (pardon vilah z bazeni) na vrhu gričev. Proti večeru smo pripeljali v Piso ob reki Arno in le okoli deset km oddaljenosti od morja. Zapeljali smo v zelo prijeten kamp v središču mesta Torre Pendente (43.72417, 10.38306). Kamp je bil dokaj poln. Nekaj je bilo Slovencev, ki so tu prespali in nadaljevali pot na Korziko. Drugo jutro smo zgodaj vstali, kajti vreme se je začelo »kvariti« in zlovešči oblaki niso napovedovali lepega dne. Le petnajst minut hoje in že smo se znašli sredi slovitega Campa dei Miracoli, na katerem kraljujejo: stolnica, krstilnica, Camposanto in zvonik ter eden najprepoznavnejših simbolov ne le Pise ampak tudi cele Italije - poševni stolp. Ta je za turiste zopet odprt od 2001 leta. Samo določeno število ljudi se naenkrat lahko povzpne nanj. Mi se za to nismo odločili pač pa smo se po ogledu »čudežnega polja« napotili po starodavnih ulicah, lepo ohranjenih ulicah Pise. Tu je bil rojen Galileo Galilei pa zato ne čudi, da je Pisa ugledno univerzitetno mesto. Mimo mogočnih starih stavb univerze smo prišli do obale reke Arno, katere bregovi so tu, za razliko od Firenc lepo utrjeni. Ogledovali smo lepe samotne palače na obeh bregovih, kajti tu je bilo turistov le za vzorec. Do Campa dei Miracoli smo se vrnili po živahni ulici polni modernih butikov, ki so nas pustili hladne. Vrnili smo se v kamp. Pričelo je deževati. Pripravili smo slastno kosilo in odpotovali v mestece Lucco.

Slika 12 in 13 Campo dei Miracoli

V hudem dežju smo pripeljali v Lucco, se ustavili na odličnem parkirišču za avtodome v ulici Vialle Luporrini (43.84027, 10.48862). Poleg nas so med številnimi avtodomi bile še trije iz Slovenije. V dežju smo se odpravili na ogled mesta po taisti ulici Vialle Luporini od postajališča na desno in vseskozi naravnost do obzidja oz. vrat - Porta V. Emauele Santa Anna. Takoj ob vstopu na levo je odlično informacijsko središče, kjer nam je starejša gospa prijazno ponudila karto mestnega jedra in obrazložila, kaj vse je vredno naše pozornosti, ter nam s svinčnikom izrisala pot po kateri naj hodimo. Hvaležni in prevzeti od te poslovne prijaznosti smo se zoprnemu dežju navkljub podali na ogled in ugotovili, da je Lucca prelepa in da je treba sem še priti ob bolj prijaznem vremenu, si ogledati vse te male ljubke trge s preštevilnimi cerkvami, palačami in muzeji ter se udeležiti prireditev, ki so značilne za to mesto številnih skladateljev in prvega med njimi Giacoma Puccinija, katerega spomenik vas nanj opozori takoj na vstopu skozi Porta. Po kosilu, smo sredi popoldneva nadaljevali pot v smeri Firenc. Vmes nas je strastno mikalo obiskati malo vasico Vinci, ki je na zgornjem delu toskanske pokrajine. Njeno ime je po svetu poznano po slavnem Leonardu da Vinciju. Dežel je ponehaval a nam jo je zagodla Fata, kot imenujemo naš garmin. Ravno pri izhodu za Vinco, ko bi morali zapustiti regionalno cesto med Piso in Firencami je »zmrznila«, tako da smo izhod spregledali in glavno cesto prepozno zapustili. Posledično smo prepeljali precej daljšo in bolj zahtevno pot (mestoma smo se povzpeli na višino okoli 800 metrov), severnejši del Toscanne poln oljčnih nasadov in vinogradov ter med njimi potekajočih vinskih cest navzgor in zopet potem smo se po drugi strani spustili navzdol mimo neizmerno velikega z okrasnimi drevesi in najrazličnejšimi okrasnimi rastlinami velikega vrtnega centra. Dobili smo občutek, da se tu oskrbuje vsa Evropa.

Končno smo prispeli v Vinco malo vasico s strmimi ulicami in skromnim enim samim primernim parkiriščem. Ker se je mračilo smo pohiteli v središče, kjer je kraljevala cerkev. Iskali smo označbo do da

Vincijske hiše, a ker tega ni hotelo biti, sem vprašala v polomljeni italijanščini za pot. Zaprepadeni smo ugotovili, da bi se morali peš odpraviti v približno tri km oddaljen kraj. Seveda nam ne bi uspelo priti pravočasno pred zaprtjem za ogled. Poparjeni smo obstali in buljili v nam nasproti stoječi kiosk, ki je ponujal ogromno nadevano pečeno svinjo –a la toscana.(Enako smo videli ponujeno skupaj z drugimi toskanskimi dobrotami v Firencah na trgu pred cerkvijo Santa Croce.) Vas smo zapuščali po drugi smeri, ta cesta se je hitro priključila glavni in že smo brzeli proti Firencam, kjer smo pred leti že bili, vendar smo se zopet zaradi Fate znašli med stresno ozkimi ulicami, a smo se le nekako izmotali in ob devetih zvečer sesedli v kampu Michelangelo. En kozarec chiantija je bil premalo, da smo se skulirali zroč na Firenze takoj tu spodaj, na Brunelleschijevo kupolo in meni zelo všečno kupolo največje židovske sinagoge v zeleno-malahitni barvi. Po večerji, kratki a okusni, smo še zmogli sprehod do nekajminut oddaljene terase Piazzale Michelangelo, s katere je lep pogled na nočne Firenze.

Firenze so se razvile iz etruščanske naselbine Fiesole 200 p.n.št. Bile so bančno in trgovsko središče in predvsem po zaslugi družine Medici postale zenit na umetniškem kulturnem političnem področju. So rojstni kraj italijanske renesanse. V drugi svetovni vojni je bilo mesto bomradirano. Porušeni so bili vsi mostovi razen Ponta Vecchia. Veliko škode je Firencam naredila poplava 1966 leta.

Ker smo tu že bili in veliko tega že ogledali, smo se odločili za umirjen sprehod po mestu do zelo zanimive in živahne tržnice pa do Academie k ogledu originalnega Davida. A je žal slednja ob ponedeljkih zaprta. Dobra alternativa je bil ponoven ogled cerkve Santa Croce, kjer so grobnice mnogih. Naj naštejemo le nekatere: Dante, Machiavelli, Michelangelo. Preko Ponta Vecchia zopet do preogromne palače Pitti, ob velikem skrbno urejenem parku Boboli. Nato na pico, ki žal ni bila nič posebnega. Ugotovljali smo, kako lepše bi bilo mesto brez krame, ki jo prodajajo na vsakem trgu in s tem

zakrivajo pogled na lepe stavbe, detajle ter odvrtaajo pozornost, utrujajo pogled. Ob dveh smo morali zapustiti kamp, ki je bil pregrešno drag (38 euro). Seveda ne sprejemajo kamping čekov. Vendar je dostop do centra hiter in enostaven (10 minut po hribu nizdol), kar je velika prednost, če ostaneš v mestu le kratek čas.

Kamping ček pa smo vnovčili v kampu San Francesco (45.656, 10.59433) ob Gardskem jezeru v neposredni bližini Sirmioneja, kamor nas je vodila pot iz Firenc. Pot domov je sicer bila malo daljša. A je ta kraj zelo lep in pravi balzam za dušo. Svetlo zeleno vodo jezera, lepo dopolnjujejo v perspektivi gore skupine Alto Balda, na katerih je bil viden sneg. Lučaj na desno je Sirmione. Kamp je velik, z lepo in sodobno urejenimi sanitarijami, internetom (plačljivim!), ogromno restavracijo, bazenom, igriščem za otroke, dovoljenjem za hišne ljubljence in še in še. Edina pomanjkljivost je ta, da ga moraš zapustiti do desete ure dopoldne.

Dež je padal, kot za stavo. A se nismo dali motiti. Domov smo se vrnili spočiti in polni vtisov naravnih lepot in lepot dela človeških rok.